

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 40.

Extraordinair Sæssion.

20de Møde.

Tredagen den 21de Septbr.

(Fortsf.)

Nimestad (fortsat): Den ærede Premierminister bemærkede, og betegnede derved mig personlig ved at nævne min Valgfreds — og det gik mig virkelig meget nær — at jeg havde spottet og haanet Ministeriet. Nu foreligger for Offentligheden det Foredrag, jeg holdt den Dag, og jeg vil dog bede Enhver, der interesserer sig for Sagen, og navnlig den høitærede Mand, der meente, at jeg havde spottet og haanet Ministeriet, at eftersee, om det er Tilfældet. Jeg forstod det saaledes, som om jeg skulde have fremstillet et Brængebillede af Ministeriets Færd; men jeg vil paastaae, at der i de Ord, jeg har talt til Ministeriet og de enkelte Ministre, ikke vil findes et eneste Ord, der kan tydes som noget Saadant. Det troer jeg virkelig er Tilfældet. Jeg ventede, og var beredt paa, at jeg vilde faae at høre fra den Side, fra Ministerens Side, ifølge den Wei, hans Foredrag gik, at det var ikke første Gang, som han udtrykte sig, at Absolutisterne og Demokraterne rakte hinanden Haanden. Det er muligt, at det ikke er første Gang, men jeg har i den Tid, jeg har traadt frem, i den ringe politiske Virksomhed, jeg har udviklet, vissefelig aldrig rakt Absolutisterne Haanden; det troer jeg ikke, at man vil kunne sige. Det er imidlertid, som sagt, muligt, at det er skeet, men jeg maa da bede den høitærede Premierminister at føre Sætningen videre og erindre, naar det var, dette skete, i hvilket Ministeriums Interesse det skete,

og hvem der var Minister dengang. Jeg ventede ogsaa at faae at høre den Sætning, som efter min Mening ogsaa er et Skræmmebillede, at naar Demokratiet fik Lov til at eksistere, vilde der derudaf være disse forfærdelige Skiftelser, at saa vilde man see den lange, nøgne, blodige Arm strække sig ud efter Andres Penge; jeg ventede rigtignok, at man vilde komme frem dermed. Jeg har efter Gyne modvirket saadanne Anskuelse i den Kreds, hvor det er mig givet at virke; jeg for mit Bedkommende viser dem her tilbage som Demokrat, jeg viser dem bestemt tilbage. Jeg beder dem, der maale Demokraterne med denne Maalestof, om den Retfærdighed, at de ogsaa ville maale Modstanderne; navnlig Aristokraterne, med den samme, da vil det sande Resultat komme ud. Jeg skal blot gjøre opmærksom paa, at dersom de Mand, der ere Førere for de forskjellige demokratiske Kredse, havde havt „onde Instincter“, eller vilde have sat „de onde Kræfter“ i Bevægelse ved denne Leilighed, vilde de have havt en meget let Wei at gaae; de havde blot behøvet at gjøre saamegen Modstand, saa de kunde redde sig selv, og paa Bastis af dem, der ere udelukkede ved Udkastet, kunde de da have vaakt en Agitation, som vilde have gjort dem til de Mægtige i Landet. Det havde de ikke villet gjøre; dette burde man see hen til og ansee for priisværdigt, istedetfor at sige, at der vil fremvære onde Magter af deres Bestræbelser. Det er en af de store Feil ved Udkastet, som jeg ikke tidligere har omtalt og som det gjør mig meget ondt at røre ved, at det borttager den active Statsborgerret fra en saa stor Mængde af Borgere, medens Grundloven giver dem saa mægtige Waaben ihænde, som Pressefrihed, Associationsfrihed og Forsamlingsfrihed. Hvortil ville